

Dato: 23. april 2010
Kontor: Indfødsretskontoret
J.nr.: 2010/307-18
Sagsbeh.: MOO

Endelig besvarelse af spørgsmål nr. 15 stillet af Folketingets Indfødsretsudvalg efter ønske fra Lennart Damsbo-Andersen (S) til ministeren for flygtninge, indvandrere og integration den 23. februar 2010.

Spørgsmål:

”Ministeren bedes redegøre for, om danske myndigheder har konkrete erfaringer med, at der her i landet er opstået problemer i form af lovkonflikter på det familie- og strafferetlige område, som involverer herboende personer, som har dobbelt statsborgerskab, hvoraf det ene er dansk. Desuden bedes ministeren redegøre for, om danske myndigheder på noget tidspunkt har oplevet problemer i forhold til spørgsmålet om diplomatisk bistand til herboende personer, som har dobbelt statsborgerskab, hvoraf det ene er dansk.”

Svar:

Integrationsministeriet anmodede ved breve af 8. marts 2010 Justitsministeriet og Udenrigsministeriet om bidrag til brug for besvarelsen af spørgsmålet. Justitsministeriet har i den forbindelse indhentet bidrag fra Rigsadvokaten og Familiestyrelsen.

Ministeriet kan på baggrund af Justitsministeriets bidrag oplyse, at Familiestyrelsen ikke umiddelbart er bekendt med, at der her i landet er opstået problemer i form af lovkonflikter på det familieretlige område, som involverer herboende personer med dobbelt statsborgerskab, hvoraf det ene er dansk.

Ministeriet kan endvidere oplyse, at Rigsadvokaturen ikke umiddelbart er bekendt med sager, hvor strafforfølgning af lovovertrædelser har været forbundet med vanskeligheder som følge af, at de er begået af personer med dobbelt statsborgerskab. Det fremgår af straffelovens § 6, nr. 1, at handlinger, som foretages i den danske stat, hører under dansk straffemyndighed. Bestemmelsen udgør hovedreglen om dansk straffemyndighed og er udtryk for det såkaldte territorialprincip, som indebærer, at lovovertrædelser, der begås i Danmark, kan retsforfølges ved danske domstole, uanset hvilken nationalitet lovovertræderen måtte have.

Ministeriet kan på baggrund af Udenrigsministeriets bidrag oplyse, at det jævnligt opleves, at et land uden for EU/EØS modsætter sig anmodning fra Danmark om at yde konsulær bistand til danske statsborgere, der enten opholder sig i et land, hvor den pågældende tillige er statsborger, eller i et tredjeland.

Disse vanskeligheder gør sig typisk gældende i fængselsager og barnebortførelsessager ved, at opholdsstaten nægter besøgsadgang til fængslede danske statsborgere med dobbelt statsborgerskab eller nægter at efterleve dansk lovgivning i situationer, hvor den lokale lovgivning adskiller sig fra den danske.

Årsagen hertil er almindeligvis, at opholdsstaten ikke anerkender det danske statsborgerskab, eller at Danmark i henhold til folkerettens regler ikke kan gøre krav på at yde konsulær bistand i den pågældende situation. Dette gør sig eksempelvis gældende i tilfælde, hvor den danske statsborger opholder sig i et land, hvor den pågældende tillige er statsborger, og hvor opholdsstaten modsætter sig, at der ydes konsulærbistand fra dansk side.

I EU-regi findes der særlige regler, som sikrer, at EU-borgere typisk behandles med lige eller bedre rettigheder end nationale borgere. Som følge heraf samt på grund af det særlige EU-retlige samarbejde om civilret og strafferet, der sikrer effektive mekanismer for at modtage og yde assistance landene i mellem, opstår der sjældent problemer i forhold til at yde konsulær assistance til danske statsborgere, som befinder sig i et EU-land, hvor vedkommende også har statsborgerskab. Det kan dog ikke fuldstændig udelukkes, at det andet EU-land i visse exceptionelle situationer kan afstå fra at anerkende den praktiske betydning af et dansk statsborgerskab.